

El foc subterrani

«Vaig comprendre, amiga meva, que havia vist la teva ànima»

Sílvia Bel recita Joan Vinyoli.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=MO0unBeav7M>

Passejava tranquil·lament pel carrer del Mig, com solc fer-ho cada tarda, quan tot d'una vaig sentir pujar del terra un baf calent. No en vaig fer cas, tot i que érem al cor de l'hivern i no s'entenia que la terra pogués exhalar escalfor. Al cap de poc, però, l'escalfor va fer-se més intensa, com d'un paviment enquitranat encara fumejant. El carrer estava desert i jo caminava per sobre les llambordes. La calor augmentava i a voltes es feia sufocant. Aleshores em va torbar el pressentiment d'alguna cosa que estava succeint, però no imaginava què podia ser. Creixia en mi, tanmateix, una expectació semblant a la que es produeix davant d'un fenomen natural desconegut o inesperat del qual es comencen a sentir els efectes.

De sobte, així com a vint passos davant meu, sorgí de terra una flàmula de color blau i desaparegué. Una flama sorgí de més lluny, groga i blava, i en atènyer uns cinc metres, la terra la va engolir. Es repetí el mateix moltes vegades. La calor es feia cada cop més insuportable. De sobte, amb un gran espetec, sorgí una flamarada imponent, alta i retorta com un arbre de Van Gogh, es cargolà i es descargolà en l'aire gris, movent els plecs de la seva vestidura vermella i groga, i també l'englotí la terra.

Era segur -vaig pensar- que s'havia produït un paorós incendi subterrani. Sota on jo passava, la terra devia ser un forn encès. Vagues temors, idees fantàstiques em passaren pel cervell. Vaig apressar-me per arribar al lloc on la gent s'aplegava.

El crepuscle rogenic i trist s'emparava de la ciutat. L'espai s'havia empetitit i l'esfera celeste queia.

Quan vaig arribar al lloc on la gent estava aplegada, vaig veure que la terra s'havia esfondrat en un espai d'uns cinquanta metres. Més enllà es veia la boca del túnel, tenebrosa i ombrívola. Dins la gola fosca, tot eren flames blavisses de tons apagats cremant en silenci com innumbrables llantions en la nau solitària d'una església a la nit o com un immens braser en un paisatge fantàstic mai no vist. Era insòlit, meravellós i terrible, d'una bellesa misteriosa i greu.

Vaig comprendre, amiga meva, que havia vist la teva ànima.

Foto: Juan Andrés López